

Indenrigsministeriet

Den 8. marts 1991

Besvarelse af Folketingets Skatteudvalgs spørgsmål 59-61, jf. udvalgets skrivelse af 20. februar 1991 (Alm. del - bilag 83)

Spørgsmål 59:

»Ministeren bedes redegøre for, hvorledes hoteller og kursuscentre betaler dækningsafgift. Kan ministeren bekræfte, at en del hoteller får status som »kursusejendomme«, hvorved de slipper for dækningsafgift, og er det korrekt, at opnås denne status, er man heller ikke dækningsafgiftspligtig for så vidt angår den egentlige hoteldrift?»

Svar:

Ifølge § 23 A i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme (ejendomsskatteloven) kan primærkommunerne - men ikke amtskommunerne - beslutte at opkræve dækningsafgift af forskelsværdien af forretnings- og lignende ejendomme.

Det afhænger således af den enkelte kommunalbestyrelses beslutning, om denne afgift opkræves af de forretnings- og lignende ejendomme, der ligger i kommunen.

Det er kun en del af kommunerne, der opkræver denne afgift. I 1991 er det 76 kommuner.

Dækningsafgiftspromillen fastsættes af kommunalbestyrelsen og kan højst udgøre 10.

De dækningsafgiftspligtige ejendomme er ifølge ejendomsskattelovens § 23 A »ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende øjemed.«

Som det fremgår, nævner ejendomsskattelovens § 23 A udtrykkeligt anvendelse til »hotel« som et dækningsafgiftspligtigt formål. I modsætning hertil har bestemmelsen været fortolket således, at *kursusejendomme* ikke anses for afgiftspligtige. Det har også været lagt til grund i bemærkningerne til lovforslag nr. L 168 fremsat den 15. januar 1987, jf. den nedenfor omtalte lov nr. 270 af 13. maj 1987.

Der er i denne forbindelse tænkt på ejendomme, der i deres helhed anvendes enten til hotel eller som kursusejendom.

For ejendomme med blandet anvendelse, dvs. anvendelse til både afgiftspligtigt og ikke-

afgiftspligtigt formål, indeholder ejendoms-skattelovens § 23 A følgende to regler:

1) *Tilfælde, hvor forskellige formål kan henføres til forskellige dele af bygningen/bygningskomplekset*

Hvis det afgiftspligtige formål vedrører under halvdelen af forskelsværdien, svares der slet ikke dækningsafgift.

Hvis det afgiftspligtige formål vedrører 50 pct. eller derover, svares der forholdsmæssig dækningsafgift.

Eksempel: Et bygningskompleks er geografisk opdelt i en hoteldel og en kursusdel, der repræsenterer henholdsvis 60 og 40 pct. af forskelsværdien.

Der svares dækningsafgift af 60 pct. af forskelsværdien.

2) *Tilfælde, hvor en ejendom anvendes til forskellige formål - henholdsvis afgiftspligtigt og ikkeafgiftspligtigt - på forskellige tider af året*

Eksempelvis en bygning, der det meste af året i sin helhed anvendes til kursusformål, men i en kortere ferieperiode anvendes som hotel. I dette tilfælde svares der forholdsmæssig dækningsafgift.

Reglen herom blev indført ved lov nr. 270 af 13. maj 1987.

Tilfælde, hvor formålene ikke kan adskilles, hverken arealmæssigt eller tidsmæssigt

Ved denne form for blandet benyttelse må dækningsafgiftsspørgsmålet afgøres ud fra, om det dækningsafgiftspligtige formål må anses at være hovedformålet. Dette må bero på en samlet bedømmelse, hvori en eventuel opdeling af virksomhedens regnskab på de forskellige formål vil være et væsentligt moment.

Hvis bedømmelsen falder ud til, at anvendelse til dækningsafgiftspligtigt formål må an-